

*hogy az emberöltőnyi pásztorórán
simogatnia más nem adatik,
csakán egy pontosvessző térdkalácsa.*

Míg én London promontóriumáról kémleltem a honi irodalmi táj csipkézését és a *Tá-mogatás / Tűrés / Tiltás* protuberanciáit, neki meg legendás / gyötrelmes lakásproblémája is jobbára megoldódott, az évek folyamán tucatnyi levelet váltottunk. Ki tudta, ki hitte volna utolsó leveléről, hogy az az *utolsó...?!*

Az elaggás sírkonysággal jár, mondják, F. Milán bácsi a végén ha elérékenyült, patkzó könnyeket sírt – ontotta nyilvánosan. Jómagam ridegebb természet lévén, tartásom is megmaradt s egykönnyen semmi az én szememből könnyet ki nem csal. De mindig közel járok hozzá és máris a zsebkendőmet keresgélem, ha erre az *utolsó levélre* gondolok – itt őrzöm depozitóriumomban; s ez így esett.

Váltig ilyen pókháló-vékony betűkkel írt – mintha csak a komputerezálás világösszesküvése elől menekült volna! – el nem tudom képzelni, a hozzávaló tollat miféle Ódon Ritkaságok Boltjából szerezte be.

Szörnyű beteg volt; szenvedett. 1985-ben, nyár derekán, szokott pókháló-vékony betűit reszketősen vetve, négyoldalas levélben panaszkolta kibírhatatlan fájdalmait, amelyeken a csillapító nem segít. Még ha átvészeli is és valamelyest rendbe jön, akkor is:

„...mit remélhetek? Legjobb esetben egy-két esztendő, amennyire még számíthatok”.

Egy-két esztendő – így írta. Ezt írta.

Még meg se száradt levélpapírján a tinta – két hét múlva halott volt.

